

HALINA REIJN

Ioen ik 14 was, zag ik in regie van Ivo van Hove de voorstelling *Lulu*. Vanaf mijn zesde had ik mijn ouders onophoudelijk lastiggevallen met mijn obsessieve droom een wonderkind van het witte doek te worden, maar op m'n 12de verjaardag moest ik mijn nederlaag erkennen: kindster zijn was niet gelukt. Ondanks de vele langdradige toneelstukken die ik samen met de buurtkinderen had opgevoerd in het door mijn vader gebouwde theater in ons huis, had Steven Spielberg mij niet weten te ontdekken.

Teleurgesteld besloot ik om dan maar gewoon actrice te worden als ik later groot zou zijn. Mijn immer geduldige, steunende, liefdevolle moeder vatte het plan op om mij af en toe mee te nemen naar het serieuze toneel in de hoop dat ik meer kunstenaar, en minder bekende Nederlander zou willen worden.

Chris Nietvelt, in de rol van *Lulu*, destijds 28, betoverde mij vanaf haar eerste

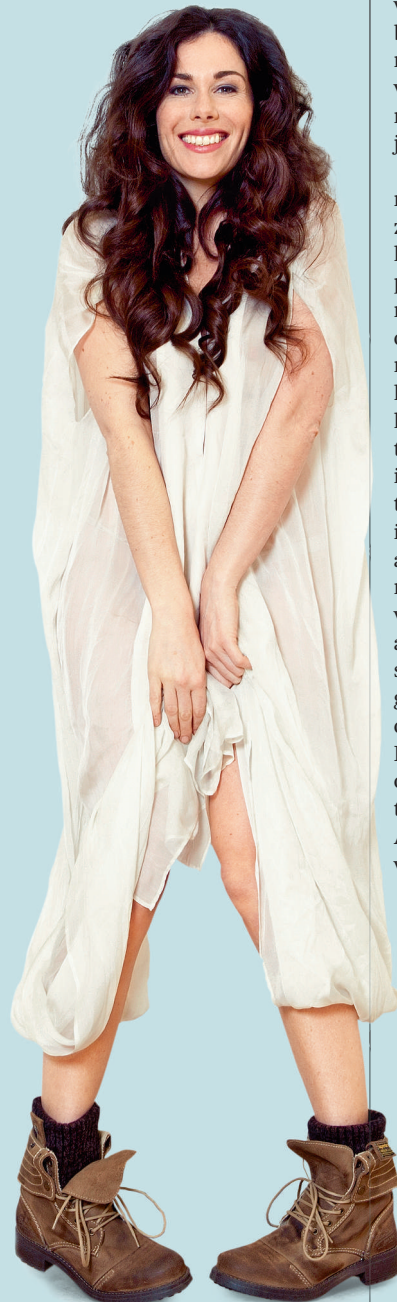
opkomst. Ze wist niet alleen de klassieke teksten van Frank Wedekind te laten klinken alsof ze gisteren waren geschreven, ze belichaamde ook het soort vrouw dat ik ambieerde te zijn.

Haar vreemde, lange ledematen, karakteristieke gezicht en typische motoriek brachten mij in een opperste staat van vervoering. Ze domineerde het toneel, was sexy op een rauwe, onverwachte manier, geestig, wild, en dan weer kwetsbaar lief en meisjesachtig. Zoals ze met haar lange benen over het podium struinde, leek ze wel een ontsnapte giraffe, geen perzikachtige filmster zoals ik tot dan toe dacht te moeten worden, maar een vreemd buitenaards wezen, androgyn en ongrijpbaar. De mannen betastten haar, begeerden en vernederden en overweldigden haar, maar zij floepte telkens weer overeind als een duikelmantje.

Ik dacht: zo wil ik ook worden, exact zo, geen millimeter verschil. Niet geïnspireerd door of met dank

aan, nee, een regelrechte kopie.

Nu, meer dan 25 jaar later, sta ik tegenover mijn idool op het toneel in het ultieme titanengevecht: *Maria Stuart*. Zij is de koningin van Engeland, ik van Schotland. Zij heerst, ik zit in een kerker en wacht tot ze mij onthoofd. Het stuk gaat over rivaliteit, macht, jaloezie en ouder worden. Fijne thema's om onze actricetanden in te zetten.

Zoals in de film *Heat* waarin Robert De Niro en Al Pacino elkaar maar één keer treffen, zo geeft Friedrich von Schiller de koninginnen ook maar één scène samen. Wanneer Ivo die wil repeteren, stuurt hij iedereen naar huis. In alle rust laat hij zijn twee katten elkaar te lijf gaan in een nietsontziende strijd. "Ik heb mijn nagels gevijld", grapt Nietvelt de avond voordien. Ik lach als een boerin met kiespijn, want mijn ontzag voor deze diva van het Nederlandse toneel is nog altijd even groot als 25 jaar geleden.

Als ik de volgende dag op mijn knieën voor haar lig en zij met vuurspuwende ogen het personage dat ik speel publiekelijk vernedert, kan ik nauwelijks een vreugdekreet onderdrukken. Ik ben wel nerveus en bang, maar ook kinderlijk trots en blij dat ik het zo ver geschopt heb dat ik tegenover haar mag staan (al is het op mijn knieën), het toneel deel met mijn grootste inspiratiebron van de afgelopen jaren. Al heb ik nooit veel met haar gepraat, van een afstand deed zij mij altijd geloven dat het niet om schoonheid, leeftijd of roem gaat, maar om talent en het ontwikkelen van je ambacht. Nog steeds is zij dezelfde onverschrokken kracht als toen. Een meisje en reuzin. Alles wat een actrice en/of een vrouw moet zijn.

**Teleurgesteld
besloot ik
om dan maar
gewoon actrice te
worden als ik later
groot zou zijn**

Halina Reijn is actrice bij Toneelgroep Amsterdam en schrijft wekelijks over wat haar bezighoudt.